

**RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.**

**A R R E S T**

**nr. 115.566 van 7 februari 2003  
in de zaak A. 128.829/XII-3688.**

In zake :           de gemeente MAARKEDAL,  
die woonplaats kiest bij  
advocaat C. De Wolf,  
kantoor houdende te Maarkedal,  
Etikhovestraat 6

tegen :

de DIENST VOOR INFRASTRUCTUURWERKEN van het  
GESUBSIDIEERD ONDERWIJS,  
die woonplaats kiest bij  
advocaat B. Staelens,  
kantoor houdende te Brugge,  
Canadesen Hof,  
Bevrijdingslaan 4, bus 1.

---

**DE VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat de gemeente Maarkedal op 31 oktober 2002 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van “de beslissing d.d. 5 juli 2002, meegedeeld per brief d.d. 30 augustus 2002 (ontvangen op 5 september 2002)[...]van Verwerende Partij waarbij Verwerende Partij de subsidiëring weigert aan Verzoekende Partij voor een infrastructuurproject, om de enige en uitsluitende reden dat Verzoekende Partij, na het doorlopen van de gunnings-procedure tot de betekening van de goedkeuring van de offerte is overgegaan aan de laagste regelmatige inschrijver zonder de voorafgaande schriftelijke goedkeuring van de gunningsbeslissing door Verwerende Partij”;

Gezien het op 4 november 2002 ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoekende partij de nietigverklaring vordert van dezelfde beslissing;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgesteld door eerste auditeur J. Stevens;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 27 december 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 14 januari 2003;

Gehoord het verslag van kamervoorzitter D. Verbiest;

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. De Wolf, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. Vandenbon, die loco advocaat B. Staelens verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur J. Stevens;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de verwerende partij twee excepties van niet-ontvankelijkheid aanbrengt en in het auditorsverslag een ambtshalve exceptie wordt opgeworpen betreffende de bevoegdheid van de Raad van State; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over deze excepties uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die excepties slechts noodzakelijk zou zijn indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing vervuld zijn, wat, zoals hierna zal blijken, te dezen niet het geval is;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de

onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat de verzoekende partij omtrent het nadeel betoogt hetgeen volgt :

“De bestreden beslissing heeft tot gevolg dat Verzoekende Partij een principieel toegezegde subsidiëring, d.w.z. een subsidiëring die volledig in overeenstemming is met de ter zake door de Wet van 29 mei 1959 opgenomen criteria, alsnog wordt geweigerd.

Deze weigeringsbeslissing heeft tot gevolg dat Verzoekende Partij de financiering van de door haar gegunde infrastructuurwerken zeer ernstig in het gedrang ziet komen en dat zij bijgevolg zal verplicht zijn om te zoeken naar financiële middelen om het aldus ontstane substantiële begrotingstekort toe te dekken.

Het betreft hier vanzelfsprekend niet louter een financieel nadeel. Immers, om het vastgestelde tekort aan te zuiveren, zal Verzoekende Partij verplicht zijn om de gemeentebelastingen te verhogen en aldus een grotere fiscale last aan haar inwoners op te leggen. Nog afgezien van het feit dat een dergelijke beslissing tot verhoging van de belastingen door de inwoners van de gemeente Maarkedal zal worden beschouwd als een onpopulaire maatregel en dat, volstrekt ten onrechte, de indruk zal worden gewekt van ondeskundig en onzorgvuldig bestuur (zie verder), zal, bij een uiteindelijke vernietiging van de bestreden beslissing door uw Raad, het onmogelijk zijn om de gegeven belastingen terug te betalen.

Bovendien zal de indruk ontstaan van een onbekwaamheid in hoofde van de beleidsverantwoordelijken van Verzoekende Partij, wat bij de eerstvolgende verkiezingen ongetwijfeld door de oppositie zal aangevoerd worden om de huidige beleidsverantwoordelijken bij de kiezers in diskrediet te brengen. Het feit dat bij de beslissing tot het verlenen van een machtiging, de leden van de oppositie zich onthouden hebben, vormt de bevestiging van dit concreet nadeel.

Verzoekende Partij verwijst dan ook naar de rechtspraak van uw Raad, die stelt dat de schade aan de reputatie van een accountant en de mogelijke weerslag op zijn andere werkzaamheden als gevolg van een verbod om gedurende lang tijd bepaalde verslagen op te maken, een moeilijk te herstellen nadeel uitmaakt, zelfs al is de schade en de weerslag moeilijk te bewijzen indien de Raad ingrijpt door een vernietiging (R.v.St., nr. 46.725 van 29 maart 1994).

In die zin heeft de bestreden beslissing dan ook een wezenlijk moreel nadeel tot gevolg dat op generlei wijze door de vernietiging van de bestreden beslissing zal kunnen worden hersteld”;

Overwegende dat de verzoekende partij in deze nadeelsbeschrijving er vooreerst op wijst dat de bestreden beslissing met zich meebrengt dat zij verplicht zal zijn naar financiële middelen te zoeken om het aldus ontstane begrotingstekort te

dekken; dat het aldus aangevoerde nadeel een financieel nadeel is; dat dergelijk nadeel in principe herstelbaar is; dat de verzoekende partij niet aantoonst dat het te dezen anders zou zijn; dat zelfs niet met concrete gegevens wordt verduidelijkt dat door de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing de gemeentebelastingen zouden moeten worden verhoogd; dat ten slotte de indruk van ondeskundig en onzorgvuldig bestuur, mocht deze al voorhanden zijn en mocht dergelijk nadeel al persoonlijk zijn toe te rekenen aan de verzoekende partij zelf als publiekrechtelijk rechtspersoon, in elk geval een moreel nadeel is dat in beginsel door een latere nietigverklaring zal worden goedge maakt; dat niet wordt aangetoond dat het te dezen anders zou zijn;

Overwegende dat bijgevolg het geschetste nadeel hetzij niet is aangetoond, hetzij niet het moeilijk te herstellen nadeel is zoals vereist door de tweede in het voormelde artikel 17 gestelde voorwaarde; dat die vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing te verwerpen,

## **B E S L U I T :**

### **Artikel 1.**

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

### **Artikel 2.**

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op  
zeven februari 2003, door :

de HH. D. VERBIEST,  
F. BONTINCK,

kamervoorzitter,  
toegevoegd griffier.

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**F. BONTINCK.**

**D. VERBIEST.**